

РЕШЕНИЕ

№ 107

гр. С., 26.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С. в публично заседание на дванадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мартин Д. Данчев

Членове: Радка Д. Дражева Първанова
Яница С. Събева Ченалова

при участието на секретаря Ивайла Т. Куманова Георгиева
в присъствието на прокурора В. Д. К.
като разгледа докладваното от Радка Д. Дражева Първанова Въззивно
наказателно дело от общ характер № 20232200600248 по описа за 2023
година

за да се произнесе съобрази:

Производството е въззивно и се движи по реда на чл.313 и сл. от НПК.
Образувано е по жалба на защитника на подсъдимия М. Ш. М. срещу
Присъда № 48/09.03.2023 г. по НОХД №924/2022 г. по описа на РС-С..

С посочената по-горе присъда подсъдимият М. е признат за виновен и
осъден по повдигнатото му обвинение за престъпление по чл.198, ал.1,
предл.1, вр.чл.20, ал.2 от НК за това, че на 06.04.2020 г. в с.Ср, общ.С., като
съизвършител в съучастие с К. С. А. отнел чужда движима вещ-сумата от 275
лв. от владението на Р. Р., на *** г от с.С., общ.Е., обл.ВТ, с намерение
противозаконно да я присвои, като употребил за това сила.

Съдът при условията на чл.55, ал.1, т.1 от НК е определил наказание
„Лишаване от свобода“ за срок от една година и шест месеца, чието
изпълнение на основание чл.66, ал.1 от НК е отложил за изпитателен срок от
три години.

Постановената присъда е обжалвана от защитника на подсъдимия.

Твърди се, че присъдата е неправилна като постановена при нарушение на материалния закон и процесуалните норми. Направено е искане за отмяна на присъдата и постановяване на нова такава, с която подсъдимият да бъде признат за невиновен и оправдан по повдигнатото му обвинение. Алтернативно се иска от въззивния съд отмяна на атакувания съдебен акт и връщане на делото за ново разглеждане от друг съдебен състав, поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. В допълнение към жалбата се сочи, че обвинението не е доказано по несъмнен начин, както и че приобщените многобройни доказателства не подкрепят обвинението. Счита се, че не е установено категорично, че е извършен грабеж, както и че участието на подсъдимия в изпълнителното деяние не се подкрепя от гласните доказателствени средства. В с.з. защитникът поддържа жалбата и направените в нея искания.

При упражняване правото си на лична защита и последна дума подсъдимият заявява, че поддържа въззивната жалба и желае да бъде отменена атакуваната присъда и да бъдат признати за невиновни по повдигнатото му обвинение.

Представителят на Окръжна прокуратура- гр.С. дава становище, че жалбата е неоснователна и като такава следва да се остави без уважение, както и че присъдата е правилна и законосъобразна. Заявява, че в мотивите на атакуваната присъда първостепенният съд е формирал подробни и обосновани изводи, основани на извършен задълбочен доказателствен анализ както относно обективната, така и спрямо субективната съставомерност на деянието, също и относно индивидуализацията на наложеното наказание.

Воззивната инстанция, след като се запозна с исканията на жалбоподателя, изслуша страните в с.з. и извърши цялостна проверка на присъдата по реда на чл. 314 ал. 1 от НК прие за установена следваната фактическа обстановка:

Въз основа на внесен в Окръжен съд-С. обвинителен акт спрямо подсъдимите К. С. А., обвинен в престъпление по чл.199, ал.1, т.4, вр.чл.198, ал.1, предл.1, вр.чл.20, ал.2 от НК, М. Ш. М., обвинен в извършване на престъпление по чл.198, ал.1, предл.1, вр.чл.20, ал.2 и ал.3 от НК, подсъдимия Ю.Е.Й., обвинен в престъпление по чл.199, ал.1, т.4, вр.чл.198, ал.1, предл.1, вр.чл.20, ал.2 от НК, е било образувано НОХД № 644/2020 г. по описа на

съда. С Присъда № 19/12.11.2021 г. съдът е признал подс.Ю. Й. за невиновен и го е оправдал по повдигнатото му обвинение. Останалите двама подсъдими са оправдани по обвинението да са извършили вмененото им престъпление в съучастие с оправдания подсъдим Й.. Признати за виновни по обвинението за извършен грабеж като на подс.К. А. съдът е наложил наказание „Лишаване от свобода“ за срок от една година и шест месеца, което да търпи при първоначален строг режим, а на подс.М. е наложил наказание „Лишаване от свобода“ за срок от една година, чието изтърпяване е отложил за изпитателен срок от три години.

Присъдата е била протестирана от ОП-С. само в частта относно подсъдимите М. и А. като прокурорът е поискал изменение на присъдата в частта относно размера на наложените наказания, които е преценил като занижени от решаващия първостепенен съд.

Защитниците на двамата подсъдими са поискали от съда да отмени осъдителната присъда и да постанови нова, с която същите да бъдат признати за невиновни, а алтернативно искане е направено за отмяна на съдебния акт и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на първостепенния съд.

С Решение № 39/16.05.2022 г. по ВНОХД № 50/2022 г. АС.Бургас е отменил Присъда № 19/12.11.2021 г. по НОХД № 644/2020 г. на ОС-С. само в частта по обвинението срещу К. А. за престъпление по чл.199, ал.1, т.4, вр.чл.198, ал.1, вр.чл.20, ал.2 от НК и срещу подсъдимия М. за престъпление по чл.198, ал.1, вр.чл.20, ал.2 и ал.3 от НК, както и в гражданско-правната част като е върнал делото в отменената част за ново разглеждане от друг състав на ОС-С..

В мотивите си съдът е приел, че при формиране волята на съда са допуснати сериозни нарушения, които са създали пречка за редовен контрол от страна на въззивната инстанция. Апелативният съд е констатирал, че първостепенният съд е пропуснал да обсъди обективизираните действия на М. и А., представляващи израз на инкриминираното им поведение по отнемане на паричната сума от пострадалия с намерение да я присвоят; не е изложил фактическо описание на извършеното от двамата престъпление с оглед характеристиките на изпълнителното деяние по текста на обвинението; не е очертал в достатъчна степен и яснота всяка от двете прояви на дейците-

принуда и кражба/ функционално свързани и включени в състава на престъплението грабеж/; не е посочил по какъв начин и с какви конкретни действия М. в ролята си на подбудител е въздействал върху А. в преследваната и постигната цел да формира решението му за умишлено извършване на престъпното посегателство, към което е насочван, а именно грабеж; допуснал е вътрешно противоречие при формиране на правните си изводи с направените фактически констатации относно предварителната уговорка между тримата подсъдими, към кого са били насочени намеренията им за саморазправа, за извършването на какво престъпление подс.М. е подбудил съучастниците си, кога е формирано решението за реализиране на нападение върху пострадалия с намерение да му бъде отнета паричната сума; констатиран е дефицит в мотивите относно индивидуализацията на наказанието, наложено на подс.М..

Апелативният съд изрично е подчертал, че въпреки преценката за наличие на основание по чл.335, ал.2 от НПК, не разполага с правомощия да отмени изцяло присъдата, тъй като в подадения протест на ОП-С. не се съдържат възражения срещу оправдаването на подсъдимия Й., съответно не е направено искане за отмяна на присъдата в оправдателната ѝ част.

След връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на ОС-С. е образувано НОХД № 263/2022 г. В разпоредително заседание, проведено на 1.06.2022 г. съдът, след като е предоставил на страните да изложат становище по въпросите по чл.248, ал.1 от НПК, след тайно съвещание, е постановил определение, с което е прекратил съдебното производство по НОХД № 263/2022 г. и е върнал делото на Окръжна прокуратура-С. за отстраняване на допуснати процесуални нарушения. Съдът е приел, че такива са липсата на обосноваване защо прокурорът е приел, че А. е участвал в съучастническата дейност като извършител, а М. като подбудител и извършител. Установени са противоречия в обстоятелствената част на обвинителния акт и досежно субективната страна на деянието.

След връщане на делото на прокурора, в ОС-С. е било внесено за одобряване споразумение между ОП-С., К. А. и неговия защитник. С протоколно определение № 27 от 15.07.2022 г. по НОХД № 330/2020 г. ОС-С. е одобрил споразумение между ОП-С. и К. А. и защитника му. А. се е признал за виновен в това, че на 06.04.2020 г. в с.Ср, общ.С., в съучастие с М. М. ,

като съизвършител, отнел чужди движими вещи, а именно парична сума в размер на 275 лв., от владението на Р. Р. с намерение противозаконно да я присвои, като употребил за това сила, като деянието представлява опасен рецидив по смисъла на чл.29 б.„б“ от НК / извършил е престъплението, след като е бил осъждан повече от два пъти на лишаване от свобода за умишлени престъпления от общ характер, наказанията по които не са отложени по реда на чл.66 от НК /- престъпление по чл.199, ал.1, т.4, вр.чл.198, ал.1, предл.1, вр.чл.20, ал.2 от НК. На А. е наложено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от една година и девет месеца, което да се търпи при първоначален строг режим на основание чл.57, ал.1, б.„б“ от ЗИНЗС. На основание чл.24, ал.3 от НПК съдът е прекратил наказателното производство по досъдебно производство №380/2020 г. по описа на РУ-С. в частта по отношение на К. А. за престъпление по чл.199, ал.1, т.4, вр.чл.198, ал.1, предл.1, вр.чл.20, ал.2 от НК.

Доколкото правната квалификация на деянието, вменено на А. е обуславяло делото да е подсъдно на ОС-С., след сключване на споразумение между ОП-С. и А. и прекратяване на наказателното производство, касаещо последния, с постановление от 26.07.2022 г. на прокурор от ОП-С. делото е изпратено по компетентност на РП-С..

С постановление от 01.08.2022 г. на Зам.районния прокурор на РП-С. досъдебното производство е било прието по компетентност.

НОХД № 824№2022 г. по описа на РС-С. е образувано на основание внесен обвинителен акт само срещу М. за престъпление по чл.198, ал.1, предл.1, вр.чл.20, ал.2 от НК за това, че на 06.04.2020 г. в с.Ср, общ.С. като съизвършител, в съучастие с К. А. отнел чужди движими вещи-парична сума от 275 лв. от владението на Р. Р., на *** г от с.С., общ.Е., обл.ВТ, с намерение противозаконно да я присвои, като употребил сила.

Производството се е развило по общия ред.

По надлежния ред са приобщени множество писмени и гласни доказателствени средства, както и заключението по назначените съдебно-медицинска експертиза /от досъдебното производство/ и съдебно-техническа експертиза /назначена по делото/.

Доколкото във въззивното производство не бяха направени

доказателствени искания, настоящата инстанция въз основа на наличния доказателствен материал изведе следните фактически констатации:

Подсъдимият М. М. и свид. К. А. се познавали от години. През месец април 2020 год. двамата, докато обсъждали извършена кражба на техни животни /коне/, стигнали до извод, че вероятно свид.Г. Ф. е съпричастен с това деяние. Решили да му нанесат побой и да му отнемат парични средства. В изпълнение на това решение М. разговарял със свид.Ю. Й., който живеел в с.Ср, общ.С. и за когото подсъдимият знаел, че познава свид.Ф., да го уговори да дойде в селото и да носи опредЕ. сума пари, която да бъде в размер над 200 лв.

На 06.04.2020 год. около 17,00 -18,00 часа свид. Ю. Й. провел няколко разговора със свид. Г. Ф., в които първоначално споделил за проблеми със жена си и му поискал пари в заем, но след като получил отказ, му предложил за продан моторна резачка за сумата от 300,00 лева. Свид. Г. Ф. му обяснил, че не му трябва такава вещ, като вметнал, че същата вечер ще отиде до с. Ср, общ. С. с баща си, за да пазаруват. Свид. Г. Ф. попитал баща си - свид. Р. Р. дали иска моторна резачка, като последният отговорил, че може да даде 280,00 лева. Свид. Ю. Й. настоял да продаде резачката на бащата на свид. Г. Ф..

Вечерта на 06.04.2020 год. около 20,30 часа свид. Г. Ф. отишъл със своя баща свид. Р. Р. в с. Ср, общ. С.. До селото се придвижили с лек автомобил м. „Ауди 80“ с рег. № ***, собственост на жената, с която свид. Г. Ф. живеел на съпругески начала - свид. Г. Х.. Свид. Р. Р. имал в себе си сумата от 300,00 лева, съобразена с евентуалната цена на моторната резачка. Двамата първо посетили хранителен магазин, а след това и железарски, където свид. Р. Р. похарчил сумата от 25,00 лева. Докато били в търговските обекти, свид. Ю. Й. продължил да звъни на свид. Г. Ф., но той не му вдигал. На последното прозвъняване вдигнал телефона и казал, че е в селото и обяснил къде се намира. След като напазарували, свид. Р. Р. и свид. Г. Ф. с автомобила, управляван от последния, отишли в близост до дома на свид. Ю. Й.. В момента, в който свид. Ю. Й. излязъл да посрещне свид. Г. Ф., подс. М., свид. К. А. и свид. А. Е. били скрити зад къщата, като подсъдимият и свид. К. А. били със сопи в ръце. Когато свид. Г. Ф. излязъл от автомобила, свид. Ю. Й. му подал ръка за поздрав и го попитал носи ли парите за моторната резачка, а

след като получил положителен отговор, продължил да го държи за ръката. В този момент скритият зад къщата подс. М. излязъл със сопата в ръка и тръгнал към свид. Г. Ф. с думите „Ела ми тук“, след което му нанесъл удар със сопата в гърба. Свид. Г. Ф. успял да се отскубне от ръкостискането на свид. Ю. Й. и побягнал в посока към магазина на селото, където отишъл при свид. И. К., собственик и управител на магазина. От телефона на последния в 21,24 часа на 06.04.2020 год. позвънил на спешен телефонен номер 112. Свид. Р. Р. също побягнал, но свид. К. А. се насочил към него и започнал да го удря със сопата по тялото. Към него се присъединил и подс. М., който също го удрял с носената от него сопа. Докато го удряли подсъдимият и свид. К. А. питали свид. Р. Р. „Къде са парите“. Свид. К. А. извадил нож, с който нанесъл прорезна рана в лявата ръка на свид. Р. Р., плашейки го с думите „Ще коля! Казвай къде са парите! Сега заминаваш!“. Уплашен от действията им свид. Р. Р. показал десния джоб на панталона си и казал, че парите са там. Подс. М. бръкнал в десния джоб на свид. Р. и взел сумата от 275,00 лева, след което двамата оставили свид. Р. и си заминали. Свид. Р. станал от земята и също тръгнал към железарския магазин на свид. И. К., където намерил сина си. Автомобилът „Ауди 80“ с рег. № ***, с който се придвижили свид. Ф. и свид. Р., останал в близост до дома на свид. Ю. Й.. Същата вечер около 22,00 часа в дома на свид. Ю. Й. дошъл свид. А. Д. да си зареди телефона. Там заварил подс. М. с прякор „Котарака“, свид. К. А. и свид. А. Е., които си говорили за случилото се по - рано същата вечер. В този разговор подс. М. казал „Не можах да го хвана и да го набия както трябва“, а свид. Ю. Й. им казал да махнат автомобила на свид. Г. Ф., за да не стои пред дома му. Свид. А. Д. се качил в автомобила и го преместил на съседна улица и го оставил, където по - късно бил намерен от полицейските органи.

След като свид. Г. Ф. се отскубнал от ръката на свид. Ю. Й., същият побягнал в посока на железарския магазин в селото като в магазина разказал на продавача за случилото се и последният му дал телефона си за да се обади на тел. 112. Няколко минути след това видял на 20 - 30 метра от магазина баща си, като при срещата им баща му имал наранявания и последният заявил, че бил бит от подс. М. и свид. А., както и че подс. М. му взел парите - 275,00 лева от джоба му /свид.показания на свид.Ф./.

Свидетели Диян Динков и И. А. - полицейски служители в РУ - С.

около 21,30 часа били изпратени по сигнал за скандал и побой в с. Ср. След като пристигнали в селото в близост до железарския магазин ги чакали две лица - баща и син, които им заявили, че били бити и от бащата били взети пари около 300,00 лева, автомобилът им останал на мястото на инцидента. Полицейските служители при направения обход установили, че автомобилът не се намирал на посоченото от двете лица място, а го установили на съседна улица. Пред полицейския служител свид. Диян Динков лицата заявили, че са удряни с дървена пръчка. Вторият полицейски служител свид. И. А. установил самоличността на двете лица-свидетелите Г. Ф. и Р. Р.. От данните, които полицейските служители получили от двамата свидетели Ф. и Р. се установило, че побоят е бил нанесен от подс. М. и от свид.А.. От показанията на разпитания по делото свид. П. И. - полицейски служител в РУ - С., както и от показанията му прочетени по реда на чл. 281 от НПК е установено, че същият след подадения сигнал също е посетил с.Ср и на място установил баща и син, като възрастният човек казал, че при побоя са му взели пари, а младото момче, че автомобилът им го няма. Пред свид. П. И. свид.Р. заявил, че имал около 280,00 лева и че бил бит с някаква сопа - тояга от подс. М..

Относно обаждането на тел.112:.. От показанията на разпитания по делото свид. И. К., както и от показанията му прочетени по реда на чл. 281 от НПК се установява, че свидетелите Г. Ф. и Р. Р. са посетили магазина му, пазарували, след което по - късно се върнал свид. Г. Ф., който казал, че той и баща му били бити от някакви мъже и са им взели колата. От показанията на свид. И. К. се установява, че разговарял със свид. П. И., който го посъветвал да се обади на тел. 112, след което свид. Г. Ф. му поискал мобилния телефон, за да се обади на тел. 112 и подал сигнал, че били бити с баща му; както и че след това видял бащата на свид. Г. Ф., но не разговарял с него, а автомобилът не бил пред дома на свид. Ю. Й., когато го намерили полицаите.

Рано сутринта на следващия ден свид.Ф. и свид.Р. се прибрали в дома си. Свид. Г. Х. е посочила, че свид.Р. е бил ударен по главата, имал кръв и ръката му била порязана. Пред нея свид. Р., че бил бит от свид. К. А. и подс. М., както и че последният, подс.М. му взел парите 275,00 лева.

Според заключението на назначената по делото съдебно - медицинска експертиза свид.Р. е получил следните телесни увреждания: травматична разкъсно - контузна рана на главата - лявата окосмена теменна област с

размери 3 на 0,3 см.; напречно косо ивицовидно кръвонасядане, с червеникав цвят и размери 6 на 4 см. с бледа лента от 1 см. в областта на горната трета на дясната мишница - странично; свежа надлъжна порезна рана външно, отгоре на първия пръст на лявата китка с дължина 4 см.; оплаквания от болки в коленете, раменете и предната коремна стена. Според заключението на вещото лице описаните телесни увреждания имат травматичен характер - механична генеза, като същите добре отговарят да са били причинени по начин и време както съобщава пострадалият и свидетелите, а именно удари с дървена тояга, ритници, падане върху твърд терен и порязване с нож - хладно оръжие, т.е. уврежданията са причинени по механизма на удари с и върху твърди тъпи и тъпоръбести предмети и повърхности и удар с предмет с остър връх и режещ ръб - порезната рана на лявата китка. Посочено е в експертизата, че съвкупно, описаните телесни увреждания са причинили на пострадалия Р. Р. „Временно разстройство на здравето, неопасно за живота“, т.е. разстройство на здравето извън случаите на чл. 128 и чл. 129 от НК (л. 133 - 135 от ДП).

По делото е изготвена съдебно - фоноскопна експертиза, при която били свалени на хартиен носител аудио записите, предоставени от „Районен център 112“ - Бургас. От експертизата се установява, че предоставеният компакт диск съдържа два броя аудиозаписи с наименования „06042020_2124_0886547858“ с обща продължителност 6 минути и 6 секунда и наименование „07042020_0130_0885638951“ с обща продължителност 4 минути и 10 секунди (л. 100 - 106 от делото).

Въз основа на тази напълно изяснена фактическа обстановка настоящата инстанция намира, че с деянието си подсъдимият е осъществил състава на престъпление по чл.198, ал.1, предл.1, вр.чл.20, ал.2 от НК от НК, в какъвто смисъл е крайният извод и на първостепенния съд.

Правилна е преценката на първостепенния съд относно обективната и субективна съставомерност на деянието.

На първо място безспорно по делото е установено, че подсъдимият е осъществил физическа принуда спрямо свид.Р., т.е. престъпление по чл.143 от НК като е нанесъл удари с дървена сопа по тялото на свид.Р., като принудата е била от такова естество, че да сломи съпротивата на свид.Р. и да го мотивира да предаде вещта. Установено е също и наличието на втория акт,

включен в състава на престъплението грабеж, а именно-кражбата на паричната сума от 275 лв. Подсъдимият и свид.А. са отнели от владението на свид.Р. без негово съгласие паричната сума от 275 лв противозаконно и с намерение да я своят като отнемането на сумата е било улеснено чрез употребената физическа сила от подсъдимия и от свидетеля. За прецизност въззивната инстанция намира за необходимо да отбележи, че отнемането на вещта от нейния владеец е било улеснено също и от използването на заплашване, доколкото несъмнено е установено, че свид.А. е заявил на свид.Р. непосредствено преди отнемането на сумата „Ще коля, къде са парите, сега заминаваш“.

Грабежът като типично съставно престъпление представлява отнема на чужда движима вещ от владението на друго с намерение за противозаконно присвояване от дееца като за това последният употребява сила или заплашване спрямо владееца на отнетата вещ. Безспорно в конкретния казус подсъдимият е осъществил както принудата, така и кражбата на вещта, като двата акта са взаимно свързани и подчинени на едно основно решение и преследват една цел.

Субективният признак от състава на престъплението грабеж, за което е ангажирана наказателната отговорност на подсъдимия, правилно е преценено от районния съд, че е наличен. Деянието е осъществено на първо място със съзнанието за участието в задружната престъпна дейност на подсъдимия М. и К. А.. Доколкото е налице влязла в сила оправдателна присъда относно Ю. Й. /поради липса на протест от страна на ОП-С. на присъдата в оправдателната й част/ правилно районният съд не е разсъждавал относно съвместната деятелност на трите лица, спрямо които първоначално е било повдигнато обвинение за грабеж. Правилни са изводите на районния съд, че е налице общност на умисъла, тъй като всеки един от тях е съзнавал, че в изпълнението на престъплението участва и другото лице и са искали настъпването на общественноопасните последици от деянието. В допълнение подсъдимият е извършил деянието с пряк умисъл, тъй като е съзнавал общественноопасния му характер, всички елементи от състава на престъплението, предвиждал е и е искал настъпването на общественноопасните последици от него. Верни са изводите на първостепенния съд, че подсъдимият е съзнавал, че нанасяните от него и от свид. А. удари по свид. Р. обективно са улеснили отнемането на

вещта, тъй като уплашен последният им е показал къде са намират парите му, които са били взети от подс.М.. Правилно е съобразено също, че нанесените на свид. Р. удари са обективирали целта да бъде отнета паричната сума от пострадалото лице, която цел се потвърждава от безспорния факт на прекратената употреба на физическа сила непосредствено след отнемането на паричната сума.

Изложените по-горе разсъждения налагат извод, че атакуваната присъда на районния съд е постановена в съответствие с материалноправните норми. Същата е обоснована, доколкото при проверката, извършена от въззивната инстанция се установи, че направените правни изводи кореспондират със събрания по делото доказателствен материал. Последният подробно и обстоятелствено е анализиран. Районният съд е подложил на прецизен и детайлен анализ всяко едно свидетелско показание, съпоставяйки го с останалия доказателствен материал като първо е посочил кои факти и обстоятелства приема за установени чрез тези показания, а впоследствие и е дал разяснения защо им възлага кредит на доверие, респективно разяснил е причините да не се довери на тази част от показанията. Въззивният съд намира, че анализът на РС-С. е подчинен на принципа на формалната логика и съответства на доказателствените източници. Неоснователно намира възражението на защитника на подсъдимия за оговор между свидетелите Ф. и Р., доколкото същите имат само качеството на свидетели в хода на цялото наказателно производство.

При извършената служебна проверка въззивният съд не установи да са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са накърнили или ограничили правото на защита на подсъдимия или на участие на страните в процеса. Съдът е спазил задължението си, произтичащо от текста на чл.13 от НПК като е взел всички мерки, за да осигури разкриването на обективната истина по делото. Проявена е процесуална активност, довела до събиране на всички относими към предмета на делото доказателства.

СлОС намира, че присъдата на първоинстанционния съд е справедлива с оглед наложеното наказание. При определяне размера на наказанието съдът е съобразил степента на обществена опасност на деянието и на подсъдимия, мотивите за извършване на престъплението, смекчаващите отговорността обстоятелства. При индивидуализация на наказанията съдът е

взел предвид гореописаното и с оглед целите на специалната и генералната превенция е определил на подсъдимия горепосоченото наказание. Съдът намира, че приложението на чл.55, ал.1, т.1 от НК правилно е намерило приложение в конкретния казус. Съдът е отчетел продължилото над три години наказателно производство по причини, които не са свързани с недобросъвестно процесуално поведение на подсъдимия и неговия защитник. Оценил е това обстоятелство като изключително по смисъла на чл.55, ал.1 т.1 от НК, обуславящо налагане на наказание под предвидения в закона минимален размер, а именно „Лишаване от свобода“, чието изпълнение е отложено на основание чл.66, ал.1 от НК за изпитателен срок от три години. При определяне размера на наказанието съдът е съобразил принципите на законоустановеност и индивидуализация на наказанието.

Предвид изложеното въззивният съд на основание чл.334, т.6, вр.чл.338 от НПК следва да потвърди атакуваната присъда като правилна и законосъобразна.

Ръководен от гореизложеното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда №48/09.03.2023г. по НОХД № 924/2022г. на РС-С. като ЗАКОНОСЪОБРАЗНА.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____